

«Redzams viss, kas Līvānos, sēžot mīkstos dīvānos...»

Šis kāda Līvānu asprāša vai asprātes sacerētās rindīgas veltītas vietējai televīzijai. Acimredzot, Jāzepa Brenča un viņa domubiedru izlolotais masu saziņas līdzeklis, tā teikt, iekritis pilsētiņas iedzīvotāju prātos un sirdīs. Bez tam Līvānu televīziju var skatīties arī laucinieki, ja ir laba antena, raidījumus var uztvert pat divdesmit piecus kilometrus tālu.

Jautāju Jāzepam Brenčim, kad un kāpēc radās Līvānu televīzija?

— Agrāk strādāju māju būves kombinātā, un mana profesija ne mazākā mērā nebija saistīta ar televīziju. Bet intereseja šī lieta. Tad sastapos ar Jāni un Inesi Magdaļenokiem, kuri jau bija darbojušies Mālpils televīzijā. Sākām šo to kombinēt.

Sākumā bija tikai translācija, pirmo reizi 1992. gada Ziemassvētkos. 1993. gada vasarā taisijām pirmās reportāžas par Sacīsmas vēlēšanām. Bet no 1994. gada janvāra notiek regulāras pārraides.

Godīgi sakot, visai sarežģītas ir papīru kārtotāšanas — atļauja par frekvenču izmantošanu, valsts radio un televīzijas padomes atļauja, dažādi līgumi. Jau labu laiku notiek sarunas ar Krievijas Neatkarīgas televīzijas biroju Rīgā, lai mēs oficiāli varētu translēt viņu pārraides. Cilvēkiem tās ļoti interesē.

Jāzeps Brenčis par savu darbošanos televīzijā stāstīja īsi un vienkārši, sak, izdomāja, izdarīja. Bet cik uzmanības, pacietības un neatlaidības tas no viņa prasīja, skatītāji nevar ne iedomāties. Atceros, ka pilsētas domes priekšsēdētājs Visvaldis Gercāns ieteica uzrakstīt par Brenči un televīziju, kas esot nesaraujami saistīti.

Pilsētā dzird runājam, ka Līvānu televīzijā esot laba dzīve, tik naudu pelnot vien...

— Absolūtas muļķības. Televīzija balstās uz tās darbinieku entuziasma, mana privātoņēmuma peļņas. Mums nav pat savas videokameras, to nomājam no biokīmiskās rūpnīcas. Kolēģi pat vienu otru mēbeli vai kādu citu mantu no mājām atnesa. Bet pilsētas domes pieņemtais lēmums, ka daudzdzīvokļu māju īrniekiem mēnesī jāmaksā vietējās televīzijas vajadzībām divdesmit santīmi, pārvērtās par gatavo izsmieklu. Acimredzot, organizētas kampaņas rezultātā saņemām apmēram sešus simti piecdesmit atteikumus. Kā gan lai izskaidro faktu, ka viens otrs atteikuma rakstītājs zvina mums un komentē pārraidē redzēto, izsaka priekšlikumus vai pat piedalās izsludinātajos konkursos? Ne jau divdesmit santīmos ir lieta, bet princips...

Reklāmas sagatavošana pie mums maksā līdz desmit latiem, par sludinājuma nolasišanu ņemam vienu latu. Bet šie ienākumi ir niecīgi, salīdzinot ar izdevumiem. Es nevaru samaksāt par

darbu cilvēkiem, kuri gatavo pārraides. Bet ar pliku entuziasmu arī tālu netīkt. Nesen dome nolēma ieviest vietējo nodēvu, kas tiks maksāta pilsētas budžetā un ko izmantos pilsētas iedzīvotāju nodrošināšanai ar domes informāciju. Šos līdzekļus varēs izmantot arī Līvānu televīzija.

Pārraižu sagatavošanā iesaistīti pavisam deviņi cilvēki. Dažs studijā iegriežas ik dienas, cits atnāk tad, kad uzzinājis interesantas ziņas. Ja pilsētā, kā saka, briesmīgi notikums, televīzijas ļaudis noteikti ir klāt, filmē, tad montē, gatavo muzikālo pavadījumu, raksta tekstus.

Pie video pults vienmēr ir pats Jāzeps Brenčis. Ilgvars Upītis ir skaņas meistars, Diktore un reizē arī reportiere ir Inese Magdaļenoka un Irina Kulitāne. Ilze Ārsmeniece informē skatītājus par sporta notikumiem. Irēna Saladina palīdz gatavot raidījumus. Tās ir ekrānos biežāk redzētās sejas. Visus kopā Līvānieši viņus redzēja jaunā gada raidījuma ierakstā.

Lai darbs kļūtu profesionālāks, vajadzīgs profesionāls režisors, redaktors, zinātniski radiotehnikas speciālisti. Protams, arī nauda. Pagaidām ir tikai entuziasms un vēlēšanās palīdzēt visu izdarīt. Labs piemērs līvāniešiem ir Dagdas televīzija, kur trīs štata darbiniekus algo pašvaldība. Līvānos pagaidām tas nav iespējams.

Vietējās pārraides ar interesi gaida gan lieli, gan mazi. Lielajiem satīnīgi sižeti par pilsētas dzīvi, par jaunumiem tuvākajos pagastos. Ir filmēti arī Rīgā, Preiļos un Daugavpilī. Mazajiem skatītājiem katru reizi sirdi priecē interesantas multiplikācijas filmas. Bieži notiek interesanti konkursi. Viens no populārākajiem izrādījās konkurss «Mans mīļākais kaķis». Televīzijā tad krājās neskaitāmi zīmēti, šūti, adīti, tamborēti un veidoti kaķi — īsti mākslas darbi. Uzvarētājiem tika sponsoru gādātās balvas.

To, ka televīzija ir notikums pilsētiņas dzīvē, apliecina vēl kāds fakts. Brenča vadītajam kolektīvam līdzās pārrādījusies «Enu televīzija» jeb mazie parodisti no skolēnu vidus. Esot ļoti interesanti un talantīgi bērni. Lai tikai drusku paaugoties, varēsot aicināt par palīgiem raidījumu veidošanā.

Sarunas nobeigumā jautāju Jāzepam Brenčim, vai noskaņojums ir pietiekami spārns un optimistisks. Viņš atbildēja tā:

— Ja būtu zinājis, ka mums tik grūti ies, diez vai sāktu. Bet kaut kas taču ir jādara, nevar tā vienkārši sēdēt... Visu pārtraukt var vienā sekundē — atliek tikai nospiegt slēdzi...

Patiešām, vienkāršāka un ērtāka ir neko nedarišana. Cerams, ka ar Līvānu televīziju nekas tamīdīgs nenotiks.

L. Kiriļlova